

historie savnes der overhovedet tid. Endvidere svækkes roen over seminariearbejdet, når der på seminariet skal være to årlige eksamensperioder med påfølgende dimission. Dette gælder både for forstanderen og for afgangsklassens lærere og påvirker arbejdet i alle klasserne blandt andet på den måde, at den tid, der kan anvendes til afholdelse af foredrag, fester og berigende samvær mellem lærere og elever, indskrænkes. Desuden vil der være en del seminarier, som vil være afskåret fra at oprette 2½-årige studenterklasser, da det ikke vil være dem muligt at skaffe lærere, som kun er optaget i det halve år. Det må også erindres, at *Norge* allerede har lagt 2 års praktisk virksomhed ind i studenternes uddannelse, hvorved denne bliver på ialt 4 år — dette bliver muligvis, ved at de 2 år udenfor seminariet begrænses til 1, nedsat til 3 år ialt. *Sverige*, der arbejder med planer om 1 år lagt ind i studietiden, vil derved også for studenter komme op på en samlet studietid af 3 år.

Kommissionens flertal mener herefter ikke, at der vil være nogen betænkelighed ved at foreslå en samlet studietid for studenter på 3 år.

Et mindretal (*Bomholt, G. Hasselriis, Kålund-Jørgensen og Stegger Nielsen*) har dog under hensyn til de hidtidige erfaringer ment, at den særlige studenteruddannelse vil kunne gennemføres på 2½ år som hidtil.

Med hensyn til *forskoleseminarierne* er der enighed om, at der skete et stort fremskridt ved *loven af 30. marts 1892* om uddannelse af forskolelærerinder, og at disse, der muliggjorde en bedre klassesdeling på landet og har været pionerer for, at kvinder overhovedet fik indpas som lærere i landkommunerne, har gjort et udmærket arbejde i de ca. 60 år, i hvilke ordningen har bestået. — Der er desuden enighed om, at forskolelærerindeuddannelsen hidtil har været den eneste specialuddannelse for småbørnsundervisning, en opgave, som de andre seminarier hidtil kun i ringe grad har kunnet tage op.

Imidlertid er der særligt af *Danmarks Lærerforening* og de københavnske lærerorganisationer peget på, at også de fuldt uddannede lærerinder har kunnet gøre et udmærket arbejde i småbørnsklasserne, og at deres uddannelse derfor må siges i lige så tilfredsstillende grad at kvalificere dem dertil, og at de sidste årtiers stærke interesse netop for småbørnsundervisningen understreger, at det ikke er de mindst uddannede lærerinder, der bør sættes til denne meget krævende undervisning, men at der tværtimod bør kræves den fyldigst mulige uddannelse til arbejde i disse klasser. Der er desuden peget på, at forskolelærerinderne er en i forhold til de andre lærerinder underbetalt arbejdskraft, der aldrig kan føre videre end til lærerindestadet. Stillingerne er dernæst forbeholdt kvinder, medens mænd ikke har kunnet optages på forskoleseminarierne, og dette har vakt kvindeorganisationernes modstand mod hele ordningen (jfr. iøvrigt bemærkningerne side 45—47).*)

Selv om disse organisationers repræsentanter (*Disa Christjansen, Niels Nielsen og Paaskesen*) derfor principielt måtte nære det ønske, at den særlige forskolelærerindeuddannelse helt bortfaldt, har de dog ikke villet stille forslag herom, da de er klare over, at denne uddannelse i den forhåndenværende situation (lærer mangelen) ikke kan undværes.

Kommissionens flertal (*Willy Andersen, Andreassen, Arvin, Barfod, Bjarneboe, Bomholt, Egebæk, Mathilde Hansen, Herluf Jensen, K. Jespersen, Jørgen Jørgensen, Kålund-Jørgensen, Michelsen, Stegger Nielsen, Inger Merete Nordentoft, Novrup, I. E. Rambusch, Stenberdt, Utoft Sørensen og E. Torkild-Hansen*) er af den opfattelse, at en særlig uddan-

*) Nærværende forslag sp. 1675—1680.